

OUR LIFE
НАШЕ ЖИТТЯ

Ч. 7

Липень

1951

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК VIII. ЛИПЕНЬ, 1951 Ч. 7

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць

Редагує редакційна колегія

Листування й передплату висилати на адресу:
866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.50 річно, на пів року \$1.50. Поодинокє число 25 центів.

Рукописи просимо присилати чітко переписані на одній сторінці паперу. Редакція застерігає собі право скорочувати рукописи. Надісланих рукописів редакція не звертає.

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

1. 2" × 1 кол. 2.00	4. 2" × 2 кол. 4.50
2. 3" × 1 кол. 3.00	5. 3" × 2 кол. 6.00
3. 4" × 1 кол. 4.50	6. 4" × 2 кол. 8.00
7. 3" × 3 кол. 10.00	

При річних оголошеннях даємо 20% знижки.
Замовляючи, подати тут зазначене число.**OUR LIFE**

VOL. VIII. JULY, 1951 No. 7

Monthly publication of the Ukrainian National
Women's League of America, Inc.

866 N. 7th St. Philadelphia 23, Pa.

Edited by Editorial Board

Subscription in the United States \$2.00 per year
— \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada
\$2.50 per year, half year \$1.50. Single copy 25c.Entered as second class matter July 8, 1944,
at the Post Office at Philadelphia, Penna.,
under the Act of March 3, 1879.**ПРЕДСТАВНИЦТВА "НАШОГО ЖИТТЯ"**Австралія: Ірина Пеленська
455 Dowling St.
Moore Park N.S.W.Англія: Іванна Вітошинська
28, Bolton Drive
Eccleshill
BradfordАргентина: Союз Українок
24 de Noviembre 438
Buenos Aires**З М І С Т**

Л. Бурачинська: У нове звання	1	К. Перелісна: Казочка	9
Б. Кравців: Чайка	2	Р. Завадович: Хлопчик і дощик	9
М. Н.: Над дорогою могилою	2	Девятеро	10
В. Дорошенко: Доля літературної спадщини Н. Кобринської	3	Л. Бачинський: Білочка	10
Ю. М. Шустакевич: Madame Cadillac	4	Українська вишивка: Блюзка	11
Л. Б.: Слова в Україні	5	Н. Костецька: Овочі, Що варити і пекти ..	12
О. Грабовенська: Діти говорять	6	Resolutions adopted by the ICW	13
Дві нагороди	7	To promote better understanding	13
Допомога залишенцям	8	Costumes to inspire designers	13
		Наказ хвилини	14
		При громадській роботі	15

Світлина на обгортці: Молода дівчина при прялці. Взято зі статті
N. O. Winter: The Ukraine, Past and Present
у "The National Geographic Magazine," August, 1918

У нове звання

Закінчилися школи. Сотні молодих дівчат покинули шкільні мури з відхідним свідоцтвом у кишені. Сотні батьків застанаються над тим, кудю спрямувати їхні дальші кроки. Молоді дівчата також глядять допитливо в майбутне. Життя манить безлічю радощів — а зпоміж того найбільш небезпечною це примана швидкого й достатнього заробітку. І вона спокуслива. Багато молоді тут родженої і новоприбулої йде цією дорогою. Америка — це країна молодих і підприємчивих людей. Кожен швидко здобуває собі місце, швидко засвоює собі підхід до праці і вміння давати собі раду.

Та водночас це дорога найлегшого опору. Вона дає хвилий успіх, почуття самовистачальности та різні блага, що з того випливають — гарне убрання, подорожі ітд. Молода людина „вживає життя”. Але й не осягає вже вишколу, не озброюється до життя соліднішим знанням і вмінням.

Робітниця, хоч і кваліфікована, сильно залежна від промислового стану країни: її виробництва, збуту а то й можливостей транспорту. До того здоровий стан одиниці теж грає ролю. У молодому віці людина легко може включитись у будь-яку роботу й осягнути в ній бажане темпо. Та за кільканадцять літ, коли послабнуть змисли й виринуть фізичні недомогання — це вже не буде бажана працівниця в кожному варстаті.

Тому й бачимо, що передбачливі батьки ведуть дитину дальше. Окрім загальної освіти дають ще вишкіл фаховий і то такий, що їхній дитині відповідає.

Нещодавно обговорили ми в нашому журналі (ч. 2) звання, пригожі для жінки та її здібностей. Це є група канцелярсько-рахівнича, (бюрові сили, бухгалтерки, телефоністки), гігієнічно-медична (медсестри, лікарські асистентки, косметички, зубо-технічки), хемічно-промислова (лябораторійні сили, технічні рисівнички), домашньо-господарська (цукорнички, дієтиччкк, готелярки), мистецько-ремісничка (малювання текстилій і порцеляни, декорація вистав, виробництво ляльок). Цілий ряд звань, що не вимагають довгого і надто дорогого вишколу. Вони дають змогу і найменш витривалим одиницям придбати якесь звання.

В тій цілі існує багато шкіл і курсів, що підготовляють молоді і вистачить тільки переглянути великі щоденники, щоб зясувати собі різні можливості. Правда, вишкіл цей є подекуди коштовний. Та він не триває довго й при деякому зусиллі родини може його осягнути кожна молода одиниця.

Окремо стоїть високошкільний ступень усіх вище згаданих професій. Він вимагає більше дбайливості і впертості, а нераз і особливих здібностей. У честь наших дівчат мусимо сказати, що багато їх пробує це осягнути. Зокрема це завважається в новоприбулих. Кільканадцять із них студіює мови, є такі що студіюють хемію або фармацію, а одна вже має диплом із медичної технології. Та кількість студіюючих дівчат ще дуже мала. Багато з них приневолені шукати швидкого заробітку через родинні обставини, коли взяти під увагу, що старшим людям трудніше тут заробити.

Та не забуваймо, що в Америці дуже гарно поставлене вечірне навчання і тисячі американської молоді з нього користає. В такий спосіб сотні, а то й тисячі молодих американок придбало фахову, а то й вищу освіту. Їх гнала жадоба знання й благородна амбіція. **Щось осягнути, чимсь бути у житті** — ось що повинно провадити кожду молоду одиницю!

За цим намаганням криється ще одна глибока цілі, що каже нам особливо чуйно прислухатись до тієї справи. Це є наша спроможність служити справі України. Ясно, що кожна молода одиниця — цінна і поміч її конечна. Та робітництво, хоч є впливовим чинником у державі, проте ж не воно вирішує всіх її справ. Кожен признає, що краще послужить справі свого народу кваліфікована доглядачка, як шпитальна робітниця, що більш цінна праця хеміка-винахідника як лябораторійної сили. Недавня війна й переоцінка вартостей, що її вона принесла зі собою, показала нам, яке велике значення має одиниця на відповідному місці. Тому питання вишколу молоді не є лише їхньою та їхніх батьків справою: це обходить однаково весь загаль. Воно стає певним завданням нашого дня.

Тут можуть нам допомогти порадою різні чинники. Кожна школа, що випускає річник молоді, подає вказівки, кудю спрямувати дівчат. Подібні інформації можуть подати також парохіяльні уряди. Порадою служать рівнож наші центральні установи та Інтернаціональні Інститути.

Треба тільки усвідомити собі всю її вагу.

Л. Бурачинська

Ч А Й К А

Ой, горе, горе тій чайці небозі,
Що вивела чаєняток при битій дорозі.

Із пісні, що її — за „Історією Русов” — мав скласти Гетьман Мазепа

З доріг далеких краю степового,
де чаром зілля і вода у броді,
в тужливім пісні давньої акорді
прибилася, кигичеш нам ,небого,

що десь — ген-ген, над Стиром чи над Богом
гніздо вила і рід ростила гордий,
і що проходили хуртечі й орди
і ти горюєш без насліддя свого.

Витай же, госте, нам! Витай над нами,
журлива пісне, пташко, сизопера,
про горе несказанне заквили —

і поведи хоч мріями, хоч снами
туди — над плавні рідні, над озера,
де гнізда при дорозі й ми вили.

(Із збірки сонетів “Зимозелень”)

Над дорогою могилою

Соняшне травневе полудне.
На маленькій вулиці Расін біля
бульвару Сен Мішель група людей,
святково зодягнених. У багатьох
китиці в руках. Прохожі спиняються
зацікавлено: що це тут відбудеться?

Появляється афіша. Там сказано
французькою мовою, що саме 25 літ
тому, на цьому місці, загинув голова
української держави, Симон Петлюра.
Загинув прощитий семи кулями,
що їх виміряла в нього злочинна
рука Москви.

Точно в год. 14.30 виступає з гурту
святкової громади літній уже чоловік.
Серед урочистої мовчанки він кладе на
те місце вінок із жовтих троянд і синіх
волошок. Мовчки клоняють усі голову
в пошану хвилини: двадцятьпять літ
живе вона в пам'яті народу, як глибока
рана.

Слідує коротка промова українською
і французькою мовою. Зв'язкими
словами змальовує подію з-перед 25 літ,
що оповила постать провідного мужа
значенням символу.

Заметушився фільмовий оператор,
заклацали фото-апа-

рати, гук бульвару вдерся в тишину,
що настала. Просту й величню
врочистість закінчено.

○

Могила на кладовищі Монпарнас
обабіч обложена вінками. Вони
розкішні своїм укладом та написами.
Не тільки Париж та околиця, але
громади з Англії, Бельгії відгукнулись.
Комітет з Америки й УНРада з
Німеччини зложили вінки. Іменем
українського жіноцтва прислала
вінок Світова Федерація Українських
Жіночих Організацій.

Пролунали згуки пісні „Чуєш,
брате мій...” Півколом окружають
могилу делегації. На чоловому
місці духовенство, ліворуч товариші
зброї. А ось на переді — скромна,
невеличка постать: Дружина.

Перед початком панахиди командарм,
близький співробітник Покійного,
складає на могилі державний прапор і
вкриває його червоною китайкою.
Слідує коротке, вояцьке слово.
Розлягаються звуки панахиди
піддержані хором. Слова молитви
падуть у серця при-

сутніх. Українська громада
вшановує великого сина своєї
землі.

Слідують промови. Приходить черга
й на представницю СФУЖО п. Зінаїду
Витязь. Чітко й виразно плывуть її
слова. Українське жіноцтво по всіх
займанщинах плекало ідеали, що за
них згинув голова держави. Тепер,
у 25-ліття смерті імя його стало
ще дорожчим, ще ріднішим. З
пошаною вимовляє його кожна
мати, коли навчає свою дитину
любити Україну. А з любов'ю
линуть думки українського
жіноцтва до постаті тієї, що була
йому Дружиною та ось уже
двадцятьпять літ береже
дорогу могилу.

Пролунали слова організаторки
жіноцтва в Бельгії. Ще один
поклін у бік дорогої могили і
врочистість закінчено. Поволи
розходиться громада з важкими
думками.

В роковини смерті віддали шану
його пам'яті. Та чи живе пам'ять
його діл, його життєвого шляху
між нами? Чи заповіт його
невгнутости просвічуватиме і в
друге 25-ліття?

М. Н.

Доля літературної спадщини Наталії Кобринської

З Наталією Кобринською я познайомився у Львові перед першою світовою війною у хаті панства Величків. Пані Величко, дружина д-р Григорія Величка, колишнього вчителя гімназії, а за моїх часів городника, була рідною сестрою Кобринської. Приятелюючи з паннами Величківними — Орисею й Калиною, я не раз їх відвідував. Кобринська коли-не-коли приїздила з Болехова до Львова й заходила до сестри. Тут і довелося мені кілька разів стрінути її, сувору, гордовиту „чорну паню“ з слідами колишньої краси. Але ці зустрічі були такі випадкові й короткотривалі, що ближче познайомитися й розговоритися з піонеркою жіночого руху в Галичині мені так і не пощастило. Так якось траплялося, що я застав її все на відхіднім. Автім мала вона своє товариство, що крутилося коло неї з виявами справжньої побожності. Крім Орисі, що була, здається, її улюбленицею, я бачив кожного разу покійного Євшана-Федюшку, а часом і п. Сидонію Гніду, що писала себе через „Гнідий“, молоду письменницю з Буковини, яка співпрацювала, завдяки Євшанові, в тодішніх наших журналах — „Літературно-Науковому Вістнику“ та „Українській Хаті“ Найближчою особою до Кобринської була, як я вже сказав, така Орися, що цікавилася літературними справами й належала тоді до наших поступових, ідейних дівчат. Вона мала одичити літературну спадщину своєї знаменитої тітки, що лишила після себе чималу бібліотеку й цінний та цікавий архів. Кобринська листувалася з багатьма нашими визначними людьми свого часу — Ганною Барвінок, Оленою Пчілкою, Ольгою Кобилянською, Софією Окуневською, Ів. Франком, Мих. Павликом, що безнадійно в ній кохався і про це жалібно сповідався в листах до М. Драгоманова, та іншими. Мала вона, крім листів, чимало інших автографів та фотографій. У неї ж був і архів її бать-

ка, о. Озаркевича, відомого галицького патріота, з рукописів якого, як знаємо, чимало користав Іван Франко.

Зараз після смерті Кобринської д-р Величко негайно поїхав до Болехова. Треба сказати, що він із Покійною себе не зносили. Не тямлю, які були причини їх неприязні. Кобринська, правда, відзначалася прикрою вдачею, тож легко можна було їм посваритися, але

Могила Наталії Кобринської

здається справа була тут не в характері Кобринської. Либонь були тут якісь глибші причини матеріальної, а може й моральної натури. Всім у Львові було відомо, що д-р Величко, який заповідався на вченого географа, мусів раптом несамохіт покинути посаду гімназійного „професора“ й зайнятися ради хліба городництвом. Якби там не було, але Кобринська мала в себе якісь компромітуючі її швагра папери чи листи.

Прибувши до мешкання Покійної, він вчинив там справжній погром її архіву. Запалив піч і, бажаючи знищити все, що могло його компромітувати, почав цілими скрутнями кидати у вогонь різні шпальги та листи, не завдаючи собі на-

віть труду їх переглядати. З цього вандалського погрому зацілили тільки фотографії й пам'ятковий альбом, куди знайомі вписували свої присвяти письменниці. Були там і невідомі поезії Франка та його фотографії. Лишалася, розуміється, й бібліотека. Д-р Величко обіцяв мені, що всякого роду раритети — з-поміж рукописів, книжок та фотографій, що мають вартість для літературознавця чи історика, він передасть до бібліотеки Наукового Товариства ім. Шевченка. Я навіть допоміг йому зладити список книжок, що лишилися по Кобринській. Він хотів, як казав, мати в себе такий список на пам'ятку. На всякий випадок позазначував у списі, що забрав мені чимало часу, найбільш бажані для бібліотеки речі. Але Величко своєї обіцянки не додержав. Він просто хотів мати за дурно список і, доставши його, побіг, нічого мені не кажучи, до антикварні С. Громницького й продав йому всі книжки. Хіба що може Орися щось собі взяла з того скарбу. В усякому разі вона забрала згаданий пам'ятковий альбом, Франкові фотографії, а може, й які його листи, що їх не спалив її батько. До бібліотеки НТШ передати їх вона відмовилася, мовляв, вони потрібні їй самій для праці про взаємини тітки з Франком. Не віддала вона їх до бібліотеки, хоч як я її намовляв, навіть, як виїздила із Львова на постійний побут до Харкова, куди вже передтим перенеслися її батьки в надії на наукову посаду, й сестра, що вийшла заміж за Дідушка, який перекинувся від Петлюри до большевиків і робив у них кар'єру. Та згодом, як минулася „українізація“, постигла їх доля всіх Галичан, що опинилися на советській Україні.

Про Орису і слух заглух, пропали мабуть і ті всі матеріяли, що їх вона повезла з собою в надії здобути за них і славу й гроші. Дещо з них вона опублікувала в харківських часописах, але мабуть не все.

MADAME CADILLAC

(З нагоди 250-ліття Дітройту, на підставі істор. записок.)

Дітройська жінка сьогодні уявляє собі, що вона є модерною наслідницею традиції, яку при оснуванні Дітройту 250 літ тому започаткувала Марія Теріса Кеділляк. Треба признати, що Марія Теріса була відважною піонеркою. Коли б вона не відбула трудної та небезпечної подорожі, маленька оселя Дітройту, яку оснував її чоловік Антін де ля Мотте Кеділляк у 1701 році, була б певно остала мало замінним селом або містечком.

Нинішня жінка відбуває подорож автобусом, залізницею, літаком або таки своїм власним авто і то марки „Кеділляк” Але Марія Теріса свою проп'янтну подорож відбула березовим човном. Тисяча миль дороги водою, з далекого Квебеку в Канаді, до маленької оселі Дітройту, в лісовій гущавині Мішігану.

Її подорож ішла здовж берегів озера Онтарія, опісля озера Ірі. Часом для хвилевого відпочинку ставали на сушу, розпалювали вогнище. Одні спочивали непевним, ризиковним сном, другі стояли на сторожі. Вночі грозила небезпека нападу Індіанців і дикого звіря. В дорозі не було захисту від бурі, дощу, снігу, і зимна. В дальшій дорозі стрінули водопад Ніягару і треба було минати великий круг ревучих порогів, щоб вийти знова на легке плесо води.

Мандрівка Марії Теріси Кеділляк мала велике значення для будучности Дітройту, бо вона була першою білою жінкою, що вступила в нову оселю. Її муж, Антін Кеділляк прибув тут 24. липня 1701 і заткнув над рікою, що зветься тепер „Дітройт Рівер” французький прапор.*) В серпні 1701 р. Ма-

*) У році 1766 кольонія Дітройту, яка очевидно була під впливом Франції, була завойована без проливу крові, англійцями, які настоювали, що ця земля належить Канаді. Аж пізніше, коли створились Злучені Держави Америки, тоді в році 1796 Дітройтська кольонія стала стейтом і прилучилась до Злучених Держав Америки.

рія Теріса пустилась у дорогу за своїм чоловіком. Родина і приятелі радили їй не їхати за мужем. Може нова оселя не встоїться, може не буде успіху в розбудові, може індіяни нападуть, сплять, повбивають усіх і може при кінці означеної мети, вона застане тільки купу чорного попелу і розкидані по лісах кості її мужа.

Такі й подібні сумні образи малювали їй боязкі подруги і родина. До того ж, Марія Теріса у своїм молоденькім материнстві пережила уже велике горе. В тиждень, як її чоловік вибрався в цю експедицію, вона породила шосту дитинку, яка одначе скоро померла. А ще рік передтим померло їм двоє діток. Все ж таки Марія Теріса рішилась поїхати за своїм чоловіком і на всі несприятливі уваги подруг і родини відповідала рішуче: „Я знаю грозу і труднощі непевної мандрівки. Я передбачую тверде життя, яке мене чекає в лісових пустелях. Все ж таки я йду і вірю в Божу поміч. Для жінки, що любить свого мужа, життя без нього не має принади ані змислу”

Старшеньку донечку оставила у Квебеку, в дівочому лиці Св. Урсулі, а шости-літнього синка взяла з собою. Найстаршого сина забрав наперед самий Антін Кеділляк зі своєю залогою, щоб привчався життєвих пригод. Марія Теріса у своїй групі паломників, мала теж Мадам де Тонтте, дружину лютенанта з залози Кеділляка.

Немає устійненої точної дати прибуття Марії Теріси до Дітройту, але історія згадує, що вона зі своєю групою мандрівників вибралась із Квебеку в місяці серпні і прибула до Дітройту під кінець року, себто у грудні. Отже подорож малими березовими човнами тривала три місяці.

Прибуття першої білої жінки до нової оселі було великим та знаменним моментом для поселенців і тубильців Індіан, які ніколи передтим не бачили білої жінки. Вони з великим респектом поглядали на неви-

дану жінку і вважали її за якесь божество. Але рівночасно відчували своім примітивним розумом, що тут почнеться нове життя.

Усі, що жили в оселі, виїшли зустрічати Марію Терісу. Радісним окликам не було впину. На привіт першій пані Дітройту, били в бубни, стріляли з мушкетів, грали сурми і співали пісень. Усі раділи, бо знали, що з прибуттям жінки, новій оселі стелиться певна будучина. А Марія Теріса упала в обійми свого мужа і довгодовго в німій радості не могла промовити слова.

Нова оселя була на узгір'ю, над берегом ріки, обведена високим частоколом, наче українська Січ. В середині кілька бараків для перших поселенців, крамниця, склади з оружжям. Все це будоване з кругляків, вирубаних свіжо у лісі. В такій дерев'яній домівці замешкала Марія Теріса з мужем і двома синами та почала правдиво піонерське життя.

Згадка про Марію Терісу писана перед п'ятдесяти роками говорить, що теперішнім дітройчанкам далеко рівнятись до неї, і коли історія не все ласкаво згадує про самого Антона Кеділляка, то в той же час про Марію Терісу висловлюється з найбільшим признанням. Пишуть, що вона була благородна, до усіх привітна, мужньо зносила усі невидги примітивного життя. Була віддана новому господарству, витривала у праці і над усе, примірна по-друга своему чоловікові і розумна мати. Вона була тією, що в новій, розростаючій колонії, держала три угли.

За приміром Марії Теріси набирали відваги інші жінки і дівчата і прибували до Дітройту. Колонія поширялась, розбудовувалась. І коли по році Кеділляка наділено рангою губернатора нової землі, його пані перша зрозуміла свої громадянські обовязки. Новопрібулих вітала, помагала в розміщенні, наділі нової господарки. Клопоталась школою, від-
(Продовження на стор. 6-ій)

Слова в Україну

Конгрес громадянства, що відбувся у травні в Вашингтоні, був єдиний у своєму роді. Цілі конгресу, що ось уже шостий раз збирається, це „прослідити права й обов'язки американського громадянина в теперішньому виді, поглиблювати громадянські чинності, проказати шляхи й засоби, якими різні організації могли би спричинитись до розвою громадської свідомости“

Оце плекання громадського почуття можливе тільки в демократичній країні. Пригадується майдан десь у старинній Греції, а на ньому групу зрілих, поважних людей, що зібрались подискутувати про це поняття. Воно тоді щойно кувалося у вогні дискусії, у перехресті думок. А тепер — пройшовши кризь століття проб — знов вимагає обнови. Нові ідеали ослаблюють його, а нові світогляди викривлюють поняття вільного громадянина.

Тому й воно не випадкове, що цей конгрес згуртував поважне українське представництво. Від п'яти організацій було дев'ять осіб, у тому й представниця українського жіноцтва. Конгрес притягнув тих, що вже вросли в американський ґрунт і шукали змоги прислужитись прибраній батьківщині. Прибули й ті, що розглядаються щойно в цій країні та їм цікаве почуття, якого не мали змоги плекати у власній державі. Бути громадянином своєї держави — велике слово!

Оце й зясував на вступі ген. прокуратор МекГрет у своїй промові. Він вказав на велику загрозу для свободи громадянина, що впливає з ідеології ССРСР. Пригадав неволю й уярмлення громадян тієї країни, що є нечуваним потоптанням прав людини.

Це не випадок, що з цього конгресу пролунало слово в Україну. „Голос Америки“ подбав за цю передачу.

Ось вони згуртовані за столом, українські делегати та кореспондентка „Голосу Америки“ Її питання падають по черзі. Всі спрямовані на одне: дати

Кореспондентка „Голосу Америки“ ставить запити українським делегатам на конгресі громадянства у Вашингтоні. Зліва до права: кореспондентка „Г. А.“, пп. Гречин, О. Лотоцька, Варварів, Миник.

вияв нашому прагненню до свободи.

Першою говорить голова Союзу Українок Америки, п. Олена Лотоцька. Вона передає своє враження від конгресу, де всі групи національностей могли висловитися вільно, подати свої завваги до праці уряду та піддержати своїм голосом те, що вважають за відповідне. Президент Труман підчеркнув у своїй промові, що відповідальність за правління Америки не спочиває в руках однієї особи, а на всіх громадянах цієї землі. Тому мимоволі линуць її думки на Україну, де мільйони її братів та сестер по крові позбавлені цього права.

„Гут, поруч американського прапору, сказала п. Лотоцька, який ми цінимо незвичайно за ті ідеї, які він заступає, можемо без страху і з гордістю поставити синьо-жовтий прапор, що є символом вільної України“

Дальше розказала бесідниця про працю Союзу Українок Америки. Вже 25 літ українське жіноцтво, згуртоване тут, переводить у життя ідеї демократії та допомагає справі свободи в цілому світі.

Слідую розмова з дальшими делегатами. П. Миник, представник Робітничого Союзу розказує про відношення українського робітництва до цього конгресу та передає свої враження від заслуханих промов. Дальше промовляє представник „Самопоміч“ К. Варварів.

Він — новоприбулий і з подивом слідкує за перебігом конгресу, де так виразно оформлюються права громадянина — всупереч засадам, що панують тепер на Україні. Вкінці промовляє п. Гречин, представник Укр. Конгресового Комітету. Він уже народжений в Америці й вибачається, що не володіє українською мовою так як його попередники. Але він, як американець українського роду, все міг працювати в користь України та ширити правду про неї серед своїх і чужих.

Розмова закінчилась. Слова, схоплені на плити, закріпились. Згодом полетіли воздушними хвилями в Україну. Почує їх там неодна схвильоване, спражене або й зневірене серце. повірить, що десь далеко живе рідний гурт та діє й працює для нього. **Л. Б.**

З КОНЦЕРТОВОЇ ЕСТРАДИ

Дня 23 червня на великому радіо стації Нью Йорк передавали у сполучі з „Голосом Америки“ багату українську радіо-програму. Поміж ними, що брали участь слід відмітити співачку Євгенію Винниченко-Мозгову та піаністку Лесю Вахнянину. „Голос Америки“ передав цей виступ на Україну.

У червні ц.р. Євгенія Винниченко-Мозгова здобула незвичайний успіх як Одарка в опері „Запорожець за Дунаєм“ що її ставив український професійний театр у Нью Йорку.

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

(Продовження зі Сторони 4-ої)

відувала хорих, помагала при родільницях а потім, коли збудовано першу церков Св. Анни, вона прикрашувала престіл і складала обильні жертви подяки.

Цікавий інцидент згадується в історії, що індіанське племя Понтіяка, що в тих часах жило в Мішіган, дуже скоро заприязнилось із білими. Заходили до нової оселі і торгували шкірами дикого звіря або вимінювали інші різні свої вироби за тютюн та люльку. Одного разу індіанка забажала ворожити Марії Терісі, і у цій ворожбі заповіла, що сини й дочки Кеділляків не будуть користуватись новоздобутими землями Мішігану.

Десять років Кеділляки господарили в Дітройті і знати, закріпили добрі та тривкі основи. Але по десяти роках, з боєм серця Кеділлякова мусіла розставатись з усім, коло чого так побивалась і запопадливо працювала. Наспів розпорядок від французького короля, що Кеділляк призначений губернатором Луїзіяни і Кеділлякова мусіла з родиною знова вибиратись у далеку подорож і зачинати нове життя в нових обставинах. В Луїзіяні Кеділляки пробули тільки кілька літ. Там їм не велось і вони виїхали до Франції на сталий побут, де Кеділляк став губернатором місцевости Капель Саррасін.

Причиною перенесення Кеділляків до Луїзіяни, моли бути якісь доноси його противників до короля Франції, якими торгала зависть, що Кеділляк мав успіх у розбудові Дітройту. Через це, що Кеділляк з цілою посвятою був відданий новому ділу, що Дітройт, це була його дитина і йому невимовно було жаль за несправедливість, якої він зазнав від короля, він став нервовий, терпкий до свого окруження і це ще збільшувало труднощі його урядування. Крізь цілу бурливу кар'єру свого чоловіка, Марія Теріса все була йому вірною піддержкою.

Вона цілою своєю істотою вірила в добро. Тому сьогодні історія згадує її ім'я, як відважної і заслуженої благородної жінки-громадянки.

Давно проминули ті часи, коли діти могли їхати на село до бабусі й дідуня і там набирати сил! Як то гарно було полежати у холодку під грушею, або їхати додому на пахучому снізі! Цієї радості вже наші діти не пам'ятають. Їхні вакаційні втіхи інакші. Вони мріють про веселі пригоди в гурті дітей, спільні мандрівки, купелі, гутірки. Це все, що може дати вакаційна оселя.

Часто можна почути голоси старших, що дивуються цьому. — Навіщо дітям оселя, коли ми без оселі вирости? питаються. — Там дитина не має вигоди, — каже мати. — Хіба її хтось припилює так як я?

Забувають, що життя йде вперед. Ще сорок чи тридцять літ тому воно виглядало зовсім інакше. Наші потреби були інші, наше харчування, наші мешкання — зовсім не такі, як тепер. Давніше не дбали так за щоденну гігієну, не знали ще про потребу сонця для людського організму. А також не дбали про виховання в гурті, про гартування молодого людини серед невигод.

Послухаймо, що говорять про те самі діти:

Яринка.

Це 10-літня дівчинка з Філадельфії, що ходить до школи СС Василіянок. Вона не могла торік поїхати на вакаційну оселя, бо її мати лежала важко хвора, а батько працював у фабриці. Тому скористала з пів-оселі, що її переводила гр.-кат. парохія в церковній галі.

На саму згадку про пів-оселя вона приємно всміхається.

— Це було чудово! Кілька разів на тиждень ми їхали до парку на цілий день. Ціле авто дітей! Ох, як було весело. Наша вчителька, п. Левицька брала коши, содову воду і м'ячі. А свої торбинки всі мусіли самі пильнувати. А там можна було бігати, скакати і кричати, скільки хотіли. А вже коли помучились і після купелі п. вчителька читала нам казки, або перелитувала віршички.

— Найгірше було коли падав дощ. О, тоді ми мусіли сидіти в галі. Але й тоді було дещо цікавого. Ми любимо рисувати, співати, або коли могли слухати дещо з історії Украї-

ни. А вже коли казали нам поїжі лежати, то ніколи не могли заснути, бо ми „великі“ все щось пошепки собі розказували.

— Взагалі „великі“ трохи помагали п. Левицькій у роботі. Коли треба було напускати воду у басейн або накрити стіл для їжі. Кожна мала свій обов'язок.

— Цього року теж є пів-оселя, але там немає „старших“ дівчаток. Зрештою мама вже здорова й обіцяла мене відпустити на оселя у Стретфорді. І я вже дуже чекаю того дня. Всі товаришки з пів-оселі їдуть!

Ігор.

Це 11-літній хлопчик із Філадельфії, що торік був на оселі у Стретфорді. Як відомо, цю оселя влаштувала гр.-кат. катедральна парохія за ласкавим дозволом Кир Константина та співучастю „Самопомочі“

Ігор починає розказувати. Його спомини плывуть бистро й захоплено, так що важко за ними слідкувати.

— Перший раз, що я поїхав з хати. Мама так боялась пустити. Але коли поїхали Влодко і Ромко, то вже згодилась. Та й коли почула, що на оселі буде лікарка.

— Були хлопці, що не любили рано вставати. Але ми були перші і всіх будили. Ми також перші лізли в воду. Бо вода нераз була зимна. Але ми раз-два і вже в середині. А другі лізли поволі... То ми все таких нахляпали ще на березі.

— Найкраще мені подобалося, коли ми гралися лапанки. О, тоді ми гасали й кричали! Це все було перед обідом, а тоді ми зідали все, що було на тарелі та ще й ішли по „репечку“

— Але дуже, дуже мені подобалась одна ватра. Так високо йшло полум'я і о. виховник розказував про Січових Стрільців, а ми співали стрілецьких пісень. Дуже це було гарно. Також любили ми слухати оповідань про рідний край на наших гутірках.

На запит, чому не поїхав Ігор цього року туди, паде коротка відповідь:

— Мій тато звільнений на два місяці з праці. Нема за що!

О. Грабовенська

Дві нагороди

У попередньому числі оповістили ми вислід нашого конкурсу за приєднанням передплатниць. Вислід можна було передбачити, коли слідкувалося уважно за змаганням. Та з радістю повитали ми потре-

неться незримою ниткою її участь у громадському житті. Жіночий Комітет у Відні доруचाє їй відповідальне завдання — редагувати календарі для українських вояків. Після першої світової війни вона гуртує жіноцтво в Коломиї. Починають видавати жіночу газету й те, що не вдалось Н. Кобринській, здійснила легко енергійна, рухлива діячка. „Жіноча Доля” йде між жіноцтво, шире слово редакторки заохочує й пориває до діла. Небавом бачимо її представницею українського жіноцтва в польському сенаті, де вона вперто пильнує наших домагань. Розгортається її широка, ще як слід неоцінена праця над сільським жіноцтвом, що завершилась організацією Жіночих Секцій при „Сільському Господарі”. Велике значення мають її поїздки, як у країни заходу, так і в недоступне Полісся. Все це залишило слід у цікавих описах подорожі, що впровадили її в літературу.

Та завершенням усього життєвого шляху нашої сеніорки можна вважати момент, коли на Світовому Конгресі Українського Жіноцтва в Філадельфії вона дала почин до створення Федерації Українських Жіночих Організацій. Тут обєдналось зорганізоване українське жіноцтво для великого діла — координації всієї жіночої праці.

Праця сеніорки обмежується тепер до провідництва, до прокладання напрямних та вказівок. Стан здоров'я не дозволяє їй проводити практичної роботи. Та все ще не відмовляє вона своєї участі в більших жіночих святкуваннях, дальше заторкує пером цікаві проблеми й питання. Та найважливішим завданням перед нею — це писання спогадів, що охоплюють увесь перебіг жіночого руху в Галичині.

І поруч цих чоловічих завдань, наша сеніорка знайшла час і можливість придбати нам 28 передплатниць. Чи зуміємо оцінити її громадську карність і доброзичливість?

•

Тихо й чплинно розказує п. Марія Процай про своє життя. Його етапи плинуть тим же

шляхом, що всіх давно переселених. З одною відміною: вона не прибула сюди просто з галицького села, а обходом через Славонію. Туди замандрували її батьки. І молода дівчина, що зійшла колись із корабля у Нью Йорку, вже й мало вміла по українськи говорити.

Почалось тверде життя в новій країні. Знайшовся гурт своїх, близьких людей. Рідна пісня пригадала дівчині мову. Перші Великодні свята на чужині викликали спогад про писанку, що її колись бабуня писала. А в гурті навчили її рідного письма. Марія стала знов українкою.

Життя поплило своїм ходом. Молода дівчина скоро виходить заміж і стає матір'ю. Три донечки й син ростуть під її крилом і гарно розвиваються. Не занедбує громадських обов'язків; є співосновницею й член-

Марія Процай

кою управи сестрицтва при православної церкви св. Михаїла. Та найбільше притягають її обряди і звичаї. Щоб показати донечкам справжній український Великдень, вона демонструє їм писання писанок. І від того часу рік-річно їх пише.

Поволи розвивається в неї це вміння у справжнє мистецтво. Писанки Марії Процай і її дочок уже відомі на всіх передвеликодніх виставках, де здобули безліч нагород. Щороку переводить вона ряд показів писання перед українською й американською публікою. Во-

Олена Кисілевська

бу у ділення не одної, а двох нагород. А найприємнішим було те, що до конкурсу станули не лише рядові, але й цільні українські громадянки. Видно вважали поширення нашого журналу своїм черговим громадським завданням. Завдяки своїй енергії станули тут, як і всюди на першому місці.

Подаємо тут короткий життєпис і характеристику наших учасниць. Через брак матеріалів із Дітройту, не можна було згадати п. Марії Прокопович і це доповнимо пізніше.

*

Кому з українського жіноцтва це прізвище не дороге й відоме?

Багато з нас знає етапи життя цієї піонерки жіночого руху. Та не завадить коротко їх тут повторити. Щоб з'ясувати собі, що після великих осягів наша сеніорка не погордила й дрібним громадським завданням — збиранням читачок для „Нашого Життя”

Нещодавно читали ми її спомини про участь у першому товаристві, заснованому в 1884 р. Наталією Кобринською у Станіславові. Від цього виступу молодої 16-літньої дівчини тяг-

КАЗОЧКА

Взула Галя черевички,
Одяглася у спідничку,
Відеречко узяла —
По водичку пішла.
А коточок і собі
Хоче принести води,
Він відерце бере
І за Галею йде.

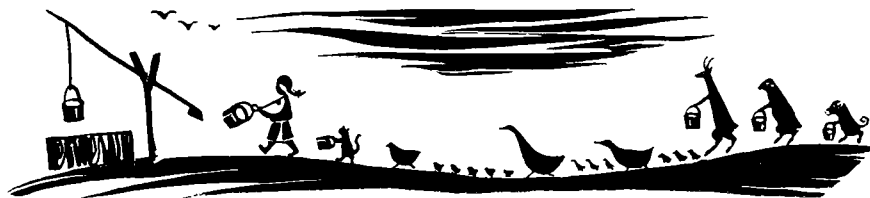
А за квочкою курчата,
І гусята, і качата,

Бачить квочка: по водицю
Ідуть люди до криниці,
Відеречко ухопила
За котиком полетіла:

Кози й вівці й порося —
Оця казочка уся.

К. Перелісна

ХЛОПЧИК І ДОЩИК

Над селами, над містами, над нивами зеленими плила хмарка чорнява, теплий дощик весняний розсівала.

Вибіг хлопчик з кімнати, став на порозі, з докором подивився:

— Ой, ти, дощику, дощику! Нащо ти мені доріжку змочив? Я ж мав іти до товариша гратись!

Вернувся і сказав сестричці: — Нечемний дощик!

А на другий день з-за гаю кучерявого знов виткнулась плахтою хмарка, веселкою вперезалась, посіяла дощем.

Вийшов хлопчик на поріг, сумно поглянув:

— Ой, ти, дощику, дощику! І знов ти мені доріжку змочив! Через тебе не піду до товариша гратись...

Пішов у кімнату і сказав сестричці: — Дощик дуже нечемний!

На третій день сполудня знов зявилась хмарка, понад землею широкими полами майнула, свіжим дощем посіяла.

Хлопчик став на порозі, з жалем до дощика промовляв:

— Ой, ти, дощику, дощику! Ти мені вже втретє доріжку мочиш, до товариша на забаву не пускаєш...

А в кімнаті сказав сестричці: Зовсім нечемний дощик!

... Відввіла весна, прийшло гаряче літо. Минулись весняні дощики, забулась хмарка, веселкою підперезана.

Хлопчик при столі сидить, свіже молочко попиває: — Гей, ти, молочко пахуче, відкіля ти таке смачне взялося

А молочко відповідає: — З тієї травички, що її дощик підливав, коли тобі до товариша йти не давав.

Побіг хлопчик у сад, зірвав з гілки румяне яблучко, приємно вкусив: — Гей, ти, яблучко соковите! Звідки ти таке смачне взялося?

А яблучко відповідає: — З того цвіту запашного, що на яблунці розцвів, коли її той дощик підливав, що тобі до товариша йти не давав.

Вийшов хлопчик за сад, у поле, полукипками заставлене, погладив бока того снопа та й каже: — Гей, ти, снопику кругленький, буде з тебе хліб біленький! Звідки ти такий вродливий узався?

А сніп відповідає: — З тієї билини пшеничної, що її дощик підливав, коли тобі до товариша йти не давав.

ДІВЧАТКО

Чи ви бачили дівчатко
Де таке,
Що у нього волоссячко
Золоте,
І блакитні оченята
Зіроньки,
І рожеві губенята —
Пупянки,
І несе волошки сині
Й сокирки:
„Ой, сплети мені, матусю,
Три вінки!”

К. Перелісна

ХВИЛЕЧКА

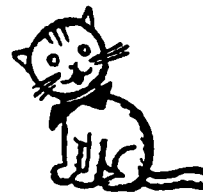
Біжить дівчинка, стрибає,
Хвилю в річці доганяє,
Простягає гілочку,
Щоб спинити хвилечку.
А хвилечка все хіхоче,
Зупинитися не хоче,
Поринає, виринає,
Через гілочку вікає.

К. Перелісна

ПІВЕНЬ

Прийшов півень на подвіря
Настовбурчив своє піря,
Стриб-стриб на тинку:
„Гляньте всі! Ку-ку-рі-ку!”
А Бровко із буди: „Гав!”
За хвоста його піймав.
Біжить курочка Коко:
„Віддай півника, Бровко!”
Бровко півника пустив,
А він вище підлетів,
На тиночку на току
Знов кричить: Ку-ку-рі-ку!

К. Перелісна

Замисливсь хлопчик, пішов додому і сказав сестричці:

— Хороший дощик!

Роман Завадович

Іди, іди дощику!
Зварю тобі борщину
В поливнянім горщику.

Іди, іди дощику
Цебром, відром, дійничкою
Над нашою пшеничкою!

ДЕВЯТЕРО

Було колись девятеро курчат. Вісім називалося різно, дев'ять звалося Ціпа. Коли курка знаходить зерно, то вісім курчат раділи, а дев'ять сумувало: „Жаль, — думало воно, — що нас девятеро; коли б я було одно, то зерно було б моє.” Раз пообіцяла курка курчатам, що принесе їм колосочок, як знайде у стерні за тинном. Вона перелетіла за тин: курчата ждали надворі. Восьмеро тишилися, що будуть колосочком ділитись, а Ціпа оттак собі думала: „Перестріну маму й цілий колосочок у неї виманю собі”. Пішла потай та далеко не зайшла. У городі була ямочка. Ціпа, спішучись, упала в неї і не могла вилізти! Плакала, стогнала, але ніхто не чув її плачу. Тимчасом курка вернулася іншою дорогою, подічила курчат, побачила, що одного бракує і спиталася:

— Де поділася наша Ціпа?

Але ніхто не знав. Розбіглися курчата подворі шукати, а одне зайшло

на город і тут почуло, що щось пищить жалібненько. Курча побігло на голос, знайшло сестричку в ямці та й гука:

— Почекай, кину тобі вниз прутика, то й вискочиш!

Ціпа стала на прутик та з ямки вилізи не могла. Курча назбирало сухого листу, галузок, піску та камінчиків, але ямочка була глибока й Ціпа все стогнала:

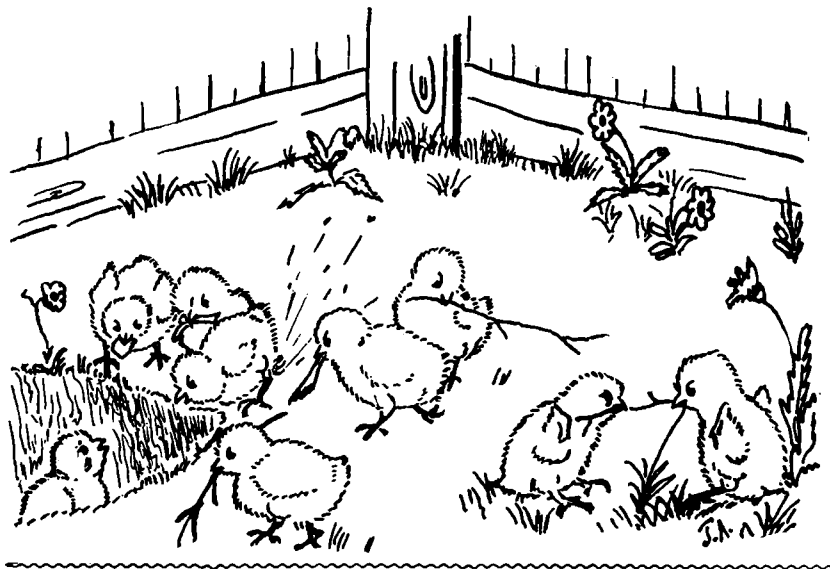
Згину я бідна, згину! Шкода, що тут нема всіх інших!

Тоді курча побігло по інших і всі вони почали зносити до ямки трісочки, стебла, траву, грудки — все, що знаходили в городі. Ямка хутко вирівнювалась і Ціпа вилазила все вище та вище. Далі — гоп! і вискочила з ямки і зраділа:

— Добре, що нас девятеро. Коли б була сама, була б загинула!

В гурті і каша їсться.

В гурті всі за одного і один за всіх.

БІЛОЧКА

Білочка — це ім'я собачки-шпіца.

Дістав я цього шпіца в дарунок на св. Миколая. У невеличкій коробочці, у ваті лежало маленьке пухнате шенятко. Волосся біле, довге, як у крілика ангора.

Побувало воно в коші з пакунками, потім на сцені в руках анголів і св. Миколая й нарешті дісталось мені з написом „Обережно — живе!”. Лежало спокійно. Приніс до хати і мав клопіт виховати без мами мале ніжне цуценя.

Білочка швидко росла. Діти возили її у візочку по їдальні, а учениці брали на руки, пестили й назвали „Білочка”.

З Білочки виросла гарна собачка. Була чуйна, злобна й докучлива. До хати нікого чужого не пускала, за но-

ги кусала гострими зубами. Коли ж мала щенята, то й ми її боялися і не брали до рук її малюк. Гарчала, очі кровю наливалися. Була небезпечна.

Крім своїх обов'язків у хаті, Білочка ще знаменито ловила щурів. Як зачує десь щура, зараз дає знати якимсь особливим верещанням. Ніби каже: — „Відсуньте бочку, або поштуркайте палицею, щоб щур вибіг”. Не було випадку, щоб щур вийшов живий. Незвичайно зручно ловила їх: вхопить за карк, мотне раз-два головою — і щур уже мертвий. Потім понюхає його, ствердить, що вже труп, і відходить.

Білочку всюди кликали ловити щурів: до кухні, на господарство, до свинарні, чи в пивниці. По полюванні Білочка з покривавленим волоссям

ГРИБ

**Диб-диб-диб!
Біля пенька гриб.
Отакий товстезний,
Отакий грубезний,
Бриль на голові,
А нога в траві.
Диб-диб-диб!
Біля пенька гриб.**

коло шиї персможно верталася до дому.

Звичайно її зразу не пускали до хати. Треба було її викупати. І тут Білочка була виїмкова: сама залазила в миску з водою і стояла спокійно. Можна було все з нею зробити, аби до вух не зайшла вода. Тоді вона тріпала головою і вискакувала з миски.

Білочку всі любили.

Підчас одного полювання Білочка була необережна: великий щур вхопив її за губу й повис на ній. Білочка з цілої сили тріпнула щуром, відірвала його від губи і задушила.

Цей одинокий випадок так розлютив Білочку, що вона кілька разів підбігала до вже мертвого щура і душила його зубами. Врешті чи то щоб покарати за спричинений біль, чи щоб упевнитись, що дійсно щур мертвий, відгризла йому голову. Це був єдиний випадок її помсти.

Після того залізала губу, кров перестала текти, але за пару днів Білочка почала хворіти, перестала їсти і з дня на день худла. Ветеринарний лікар дав їй щось на прописання і проти затроєння, але нічого не допомогло. Щодня ставало їй гірше.

Худа, бідна лежала на подушці в своїй скринці і сумно дивилась на мене. Стогнала Я пестив її голову. Бачив, що це було їй приємно і вона видавала ніжний звук вдовolenня. Однак внутрішні болі ставали все виразнішими і стало ясно, що Білочка довго не проживе. Стала вона така слаба, що не могла повернутися.

Прикро було дивитися на бідну Білочку, колись таку непосидючу, веселу збиточницю. В останні дні я брав Білочку з скринькою до себе і клав наніч коло ліжка. Нарешті Білочка стала така слаба, що не могла проковтнути й води, якої вливав я для заспокоєння спраги.

Я взяв її на руки і поклав коло себе на ліжко. Білочка дивилась на мене своїми розумними очима. В них я бачив і страшний біль, який вона переносила, і наче вдячність за виявлену їй ніжність і опіку.

Ще хвилинку вона лежала непорочно, потім видала якийсь глухий стогін і вмерла.

Леонід Бачинський

Українська вишивка

ВИШИВАНА БЛЮЗКА

(Модель, виграній у кампанії за приднанням передплатниць "Нашого Життя". Виконаний у кооп. "Базар", Філадельфія)

Шовкова блюзка, вишивана гуцульським узором. Широка вставка, викінчена з обох боків зубцями. Відповідні мотиви до вставки покидані по рукаві. Зубцями викінчена пазушка. Вузеньким візрчком прикрашений комір-стоячок і дуда.

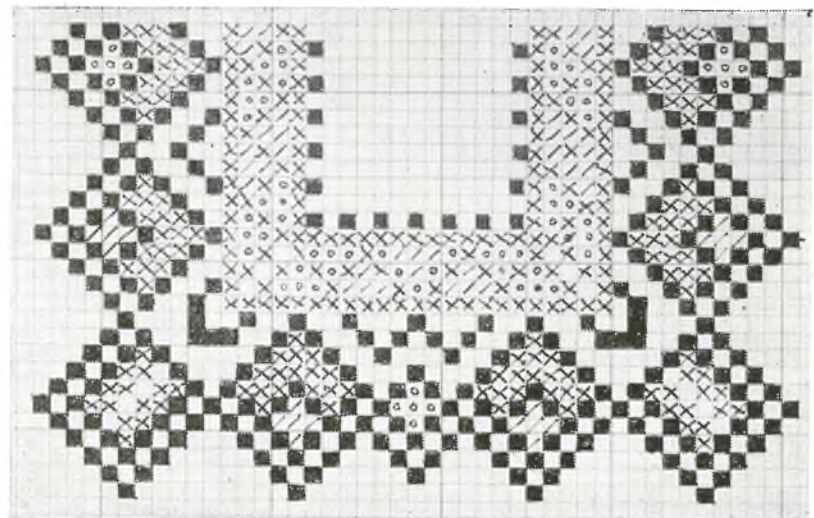
ВЗІР ДО БЛЮЗКИ

Не маючи змоги через брак місця, подати цілість узорів до блюзки, починаємо пазушкою. Як бачимо — з зубців вставки зручно зложений спід пазушки. Підстава до зубців послужила за взір до комірчика і дудів.

Хресгикова вишивка виконана в таких красках:

чорна • •, червона хх хх, жовта оо оо, зелена //

До вишивання вкивати ниток марки Д.М.С. чорна ч. 310, червона ч. 498, жовта ч. 444, зелена ч. 905.

ОВОЧІ

У гарячому, літньому часі організм вистерігається високо-калоричних харчів. Треба частинно заступати їх овочами. Кормовий провід буде чинний, а не обвантажить нас калоричною вартістю.

Під оглядом дієтичним овочі є зближені до городини. Головна їх вартість це мінеральні соли, вітаміни, ензими, розпущені в соку, якого в овочах маємо великий процент. Велика кількість квасів в овочах збільшує виділювання шлункових соків, а болонник виповнює кормовий провід, побуджує рух кишок, що є дуже важне для травлення.

Найбільший запас вітамін, солей, ензимів і квасів знаходиться зараз під шкіркою, отже є вказаним їсти їх сирими та враз із шкіркою. Однак на поверхні овочів знаходяться різного роду бактерії, шкідливі

для людського організму. Тому велика пересторога — мити їх старанно під біжучою водою!

Сирі овочі можуть стати дуже побажаним додатком до різних страв. Сок із цитрини, ягоди з молоком, овочеві креми, терті яблука з додатком цукру і соку з цитрини (щоб не темніли), сирі овочі в студенці, сирівки, заправлені цукром і соком із цитрини, а часом навіть із сметанкою.

Свіжі овочі не надто вибагливого вигляду можна переробити на компоти чи інші варені лакоминки, що в застудженому виді прохолодять як дітей так і дорослих у душну літню днину.

То ж використаймо уважно кожен рід овочів у його повному сезоні, бо тоді він найбільше досконалий та — найдешевший.

Н. Костецька.

Салатка з бараболі (4-6 осіб)

Потрібно:

- 1 ф. білої бараболі
- 1 ложка масла
- 1 ложка муки
- 1 горнятко ланки
- 1/2 цитрини
- сіль, перець
- 1 ложечка січеного хрону петрушки

Зварити бараболі в лушпинні. Легко підсмажити муку на маслі, залити сметанкою, заварити, додати соку з цитрини, сіль, перець, зеленину. Бараболі почистити, пократити в кістку, вимішати з підливою і застудити.

Салатка з моркви (4-6 осіб)

- 2 вязки моркви
- 2 яблука
- 1 ложка соку з цитрини на кінець ножа соли
- 1 ложечка цукру
- 1 ложечка тертого хрону

Моркву помити, почистити, стерти на дрібній терці, додати втерті яблука, сок із цитрини, сіль, цукор, хрін і вимішати.

Приладжувати безпосередньо перед подаванням (дітям без хрону).

Яринний холодник (4-6 осіб)

Потрібно:

- 1 вязка моркви
- 1 вязка молоденьких бурячків
- 1 горнятко води
- сіль, цукор
- 1 ложка соку цитрини
- 1 свіжий огірок
- 1 ложка січеного кропу
- 2 яйця
- 2 пайнти квасного молока
- 1/2 пайнта квасної сметани

Бурячки почистити, стерти на дрібній терці, зварити, а потім додати сок із цитрини. Моркву почистити, стерти на терці. Огірок, почистити й пократити в пасочки. Яйця зварити твердо й пократити в кістку. Молоко і сметану розколоти, додати всю городину і яйця, вимішати, посолити всмак і забарвити через ситко сирим, утертим буряком на ясно-рожеву краску, застудити.

Будинь із капусти

- 1/4 фунта хліба
- 1/8 літри молока
- 1 ложка масла
- 5 жовтків
- 1 головка капусти, середньої величини

- 1 ложка товщу
- 1 мала цибуля на кінець ножа нерцю
- 1 ложечка соли
- 5 білків

До варення:

- 1 ложечка товщу
- 1 ложечка тертої булки

Хліб намочити в молоці й видушити. Втерти масло, додаючи по одному жовтку. Капусту зварити, видусити з води, посікти або змолоти на машинці. Цибулю посікти й легко присмажити на товщі. Білка вбити на сніг і все разом вимішати.

Вимастити посудину ложечкою товщу, посипати булочкою і виложити туди капустяну масу. Вставити в другу посудину з водою і варити в парі 45 хвилин.

Виложити на круглий полумисок і полляти маслом.

Можна подавати з грибовою або хріновою підливою.

Літній коржик

Потрібно:

- 3 жовтка
- 3 ложки цукру
- 1/2 цитрини (сок)
- 3 ложки мелених, необираних мигдалі
- 1 ложка муки
- 1/2 ложечки порошку
- 3 білка
- 1/4 ф. масла
- 1 жовток
- 1 ложка цукру
- 1 ложечка руму чи іншого запаху
- 2 пачки студенцю (галаретки)
- 1 ф. свіжих ягід

Жовтка втерти з цукром, додати цитрини, мигдали, муку, порошок, білка вбиті на сніг, легко вимішати, виложити до намащеної тортівниці і спекти на 300 ст. 20-25 хвилин. Вибрати з форми і прохолодити.

Окремо розтерти масло, додаючи цукор, жовток і запах. Помастити холодний коржик і вложити до форми. Приготувати по припису студенець, прохолодити, а коли почне тужити, влити його на коржик, всипати почищені ягоди і поставити на лід. У міжчасі приготувати другий студенець, а коли прохолодне й почне тужити, влити його на попередній студенець, що вже застиг.

Перед подаванням зняти береги тортівниці та зісунути коржик на тарілку.

RESOLUTIONS

adopted by the International
Council of Women at its
Triennial Meeting

Athens, March-April, 1951

**Moral obligation towards the
hard core refugees**

Considering that the recruiting missions from the various countries have selected, among the refugees, the strongest, youngest and most capable ones, ...the I.C.W. attracts the attention of these countries' governments to the fact that it is imperative to prove their humanitarian attitude by accepting also a certain percentage of old and sick people and of invalids.

TO PROMOTE BETTER UNDERSTANDING

Maybe the immigration laws should be liberalized to establish equality of admission on the basis of qualification rather than quota.

As we work with people of other countries, let's not assume that the way we are doing things today is necessarily the best way for everybody. Maybe we can learn and develop, too.

Sympathetic understanding rather than tolerance of other nations and their people is essential for developing mutual respect and world peace.

The foreign-born among us are a great opportunity for self-education for all of us. Let's bring these people into our activities and let them contribute their special values to things we need.

The American life is a process of solving problems. This idea of a continuous process is not being correctly interpreted abroad, perhaps. We tend to give the idea that we have arrived, that we have solved all our problems. We know we haven't. We know we have problems yet to be solved. For example, it is our responsibility to understand the Point Four program, and to interpret it

COSTUMES TO INSPIRE DESIGNERS

For the first time, the costumes representing 12 provinces of Ukraine, in full-color photographs will be available for research to the world's top notch fashion designers who use the well-known Library of Costume Arts at the Metropolitan Museum of Art in New York.

The Cultural Committee of the Ukrainian Youth's League of North America has completed an ambitious project of compiling and making a portfolio of these color photos, accompanied by a detailed article on the Ukrainian costumes by Mrs. Lydia Rudyk-Burachynska. (This article, along with color photos will be included in the forthcoming book on "Ukrainian Arts," also compiled by the U.Y.L.-N.A.). The source of the photographs, which were taken by Harry Kasha, was the Ukrainian Peasant Fashion Show directed by Dr. E. Wachna, which was presented during the UY.L.-N.A.'s 13th Annual Convention last September.

The portfolio itself is handsomely bound in hand-made paper which suggests a Ukrainian design.

Fashion experts and students from all over the world make use of the materials in this library, and its books have been the source of many modern fashion trends. Perhaps soon we may be seeing featured in some 5th Avenue shop or top-flight fashion magazine, a contemporary adaptation of the Hutzul "kiptar" or a Kievsky "zhupan."

to others as an effort to help countries to help themselves rather than to impose a political pattern upon them.

We think the United States should give direct relief where needed, but longtime emphasis should center around self-help programs as a first step in encouraging freedom.

If Americanism means a love for our traditions and ideals, it is not incompatible with an appreciation of what is admirable in the civilization of other countries. On the contrary, such an appreciation makes a man all the better as a citizen.

Boyd H. Bode
(Education and Democracy)

MRS. WALTER BACAD

At the Ukrainian Fashion Show sponsored by New York Council of Ukrainian National Women's League of America, where some 20 authentic costumes from various regions of Ukraine were presented, Nina Bacad was wearing a costume from the district of Zalishchiky, West Ukraine.

Subscribe to "Our Life"

С Ф У Ж О

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

Н а к а з х в и л и н и

Всі однозгідно признаємо, що консолідація, співпраця всієї української еміграції в світі, є наказом того поважного положення, в якому знаходиться у цей час опанована ворогом Україна, в якому знаходимося й ми всі, що живемо в чужих вольних краях, в якому знаходиться весь світ.

До згоди, до єдності і згідної акції в користь поневоленої батьківщини взиває нас у своєму „Зверненні“ Рідний Край.

А мимо того, що діється? На кожному відтинку, навіть серед жіноцтва — чого досі не було — бачимо, як наче небезпечна недуга, шириться поділ, роздроблювання на атоми наших сил у громадській ділянці. Бачимо поділ досі одноцільних організацій, бачимо творення неоправданих дійсною потребою нових організацій, а вслід за тим йде ворогування донедавна згідно працюючих гуртів, підкопування поваги, руйнування того, що з трудами створено...

До чого веде така позбавлена глибших причин боротьба самих із собою? На чий млин пускаємо нашу здорову, чисту воду? Хіба ж не бачимо, що це веде до розбиття наших сил, до послаблення українського голосу, який повинен гомоніти на весь світ — щоб заглушити голоси наших ворогів, що об'єднуються на те, щоб Україні не дати вибитися з неволі?

Які ж обов'язки стають перед нами, свідомими українками, а зокрема перед проводами й членками жіночих організацій ввиду цих сумних подій?

Немає двох думок, що обов'язком нашим є — не піддава-

Саме в мент, коли число друкується, наспів звіт із конгресу Міжнародної Жіночої Ради в Атенях. Не маючи ще змоги вже його тут подати, відкладаємо це до чергового числа.

тися тій деморалізуючій українській загал хвилі. Обов'язком нашим є — не йти на сліпо за шкідливими для загальної справи кличами, не давати себе автоматично розеднувати, а навпаки, мимо всього об'єднуватися, консолідувати свої сили й згідно, послідовно, вести якнайживішу працю в користь української справи, в користь тих країн, в яких доля призначила нам тепер жити, в користь загроженого в своїх основах людства.

В обличчі переважних подій, які грядуть, ми обов'язані забути, усувати все, що нас ділить. В ім'я щастя батьківщини ми мусимо простити собі урази, побороти нехиті, упередження, й подати собі руки до згідної об'єднаної праці, навіть понад голови тих, що хотіли б нас потягнути у вир партійної колотнечі й нерозумної боротьби за провід, за владу.

Але цього ще замало, щоб тільки ми самі остоялися тій зрадливій хвилі. Нашим обов'язком є впливати об'єднуюче, примирююче на все громадянство. Так, як добра мати не буде підюджувати, заохочувати до незгоди одну свою дитину проти другої, так і добра патріотка-українка не буде сьогодні доливати оливи до вогню, що його розпалюють нерозумні, а може й чужі руки... Бо властиво, що нас ділить, про що тут йдеться? Чи не всі однаково любимо Україну й із щирої душі раді б їй допомогти? Чи не всі однозгідно прагнемо визволення її з ворожого ярма? Чи не всі однодушно готові ми стати в ряди борців за волю України й цілого віруючого в Бога світу? Якщо так, а хіба нема сумніву що так є, то яка розумна причина боротися за провід, за владу, який глузд переконувати один одного, що тільки „я“ маю рацію, що тільки „я“ покликаний до того, щоби спасти Україну й ціле

людство? Та ж здоровий розум каже, що не одиниця, тільки об'єднаний загал, може знайти вихід із тієї переважної ситуації, в якій знайшлася не тільки Україна, але й цілий світ? Немає ж ніякої розумної причини нам, українцям, сперечатися про майбутній лад в Україні!

Досі українське жіноцтво, як у рідному краю, так і на чужині, а навіть у важких скитальчих умовах життя, мимо різних політичних переконань, різних релігійних вірувань, хоч походило з різних частин нашої землі, вміло знайти спільну мову й разом працювало для добра своєї батьківщини. Не покинемо й сьогодні нашої світлої традиції. Наш многострадальний нарід на рідних землях, наші діти, що виростають на чужині без животворного сонця України, все людство, що ладиться до остаточної розправи за своє життя або смерть — потребує нашої об'єднаної й об'єднуючої праці, й ми, свідомі українські жінки, повинні й мусимо її дати й ми її дамо!

До цього весь загал свідомого українського жіноцтва, а в першу чергу централі українських жіночих організацій взиває провід

Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

ЗІЗД ЗОЛОТОГО ХРЕСТА В РОЧЕСТЕР

Дня 6 липня відбувся в рамках візду Організації Державного Відродження України візду Українського Золотого Хреста, що є членом СФУЖО. Програмою Золотого Хреста є — як ми вже подали давніше — допомога українській визвольній боротьбі. Зізд дасть перегляд дотеперішніх осягів та намітить шляхи на майбутнє.

Беручи під увагу теперішню політичну ситуацію — перед Українським Золотим Хрестом можуть вирости незабаром нові й поважні завдання. Тому вітаємо зізд організації, що виправдала себе довголітньою працею для Рідного Краю та бажаємо пожавити свої зусилля в користь поневоленої Батьківщини.

Збори Екзекутиви СУА

У дні 17. червня ц. р. склика-но піврічні збори Екзекутиви СУА. Запрошено з Нью Йорку містоголову п. Катерину Пелешок і референтку суспільної опіки п. Іванну Бенцаль. Прибули культ.-освітня референтка п. Марія Голуб, касієрка п. Марія Бабяк, референтка стип. фонду п. Марія Головата, фінансова референтка п. Стефанія Пушкар і секретарка Екзекутиви н. Катря Ярош. Участь у зборах брала також редакторка „Нашого Життя“ п. Лідія Бурачинська. Зборами проводила голова СУА п. Олена Лотоцька.

Напередодні членки контрольної комісії перевели перевірку книг. Працювали пп. Павлина Панамаренко з Філадельфії і Петронеля Пецюх із Честер, а перешкоджену третю членку М. Марусевич, заступала п. Тетяна Костик, колишня контрольорка СУА.

Нарада почалась о пів на третю. По короткій молитві п. голова заповіла порядок нарад.

Першою точкою був журнал „Наше Життя“. Кампанія для приєднання нових передплатниць принесла 411 нових читачок, отже вислід її можна вважати задовільним. Призnanі нагороди (вишивані блюзки) подобались обом активним прихильницям журналу (М. Процай і М. Прокопович), а 3-тю нагороду (керамічна ваза) просила п. Олена Кисілевська замінити її на примірник „Слова о полку Ігореві“. Також дальші нагороди (Дух Полумя) владували тих, що їх дістали (М. Дзіндзова, А. Смерчинська).

Однак кількість передплатниць все ще незадовільна для розвою журналу. Коли хочемо вдержати його на тій самій висоті, повинні Відділи дбати про пресовий фонд та його посилювати.

Для заохоти дальших приєднань вирішено влаштувати у вересні нову кампанію. Передплатниці, приєднані в літніх місяцях можуть уже бути зачи-

слені до слідуячого конкурсу.

Широко обговорювано також зміст журналу, зокрема ж звіти Відділів. Через обширність одних не можна скоро помістити других. Вирішено звернутись до Відділів із проханням дещо скорочувати свої звідомлення.

До цієї точки долучено також справу видавничого фонду. — Присутні почули, що книжка „Дух Полумя“ вже виплачена, а прибутки з продажі посилюють цей фонд, що має заплановані різні видання. Першим із них є невеличка праця про український жіночий рух в англійській мові. Вона має служити інформаційним матеріалом на різних жіночих з'їздах. Дальше передбачене видання споминів наших визначних жінок, у першу чергу нашої сеніорки Олени Кисілевської, а дальше Ізидори Борисової, сестри Л. Українки.

Другою точкою нарад були організаційні справи. П. голова повідомила присутніх про оснування нового Відділу (Сан Франціско) та планування дальших. Заповідається кілька, із них найдальше на захід у Мінеаполіс, Мінн. Ця точка живо зацікавила присутніх і в дискусії її широко розглянули. Вирішено повести акцію за тим, щоб усі жінки станули в ряди організації. Тому, що дотеперішні Відділи не вміщують усіх, а зокрема новоприбуле жіноцтво, можна буде подбати за оснування нових Відділів у всіх місцях, де є більші скупчення. В тій цілі упляновано ряд поїздок.

Слідувала справа суспільної опіки СУА, що її намітила остання Конвенція. У міжчасі звернувся ЗУАДКомітет із пропозицією співпраці із його програмою суспільної опіки. Рішено розгорнути її в найближчому півроці на ширшу скалю.

П. голова звернула увагу також на акцію збирання одягу, що її запланував комітет „Матин Дитина“. Спроба, переведена в Філадельфії, дала несподівано добрий вислід. Рішено продов-

жувати акцію тут та закликати до творення таких комітетів у кожній більшій місцевості при Відділі СУА.

Черговою точкою нарад були новостворені жіночі організації. Тому, що в тій справі напливає багато запитів від членок СУА, екзекутива вирішила дати вияснення в обіжнику, що незабаром відійде до Відділів.

Слідував обширний звіт контрольної комісії. Провіривши точно всі приходи і виплати від конвенції СУА (11. листопада 1950) аж до кінця травня 1951, контрольна комісія ствердила, що всі рахунки знайшла в порядку. Господарка Централі держиться в рямцях бюджету. Діловодство Централі є на належній висоті і йде по лінії побажань Конвенції.

На цьому закінчились наради екзекутиви о год. 8.30 увечері. Перебіг нарад був діловий, зацікавлення всіми питаннями глибоке й річеве. Хоча деякі питання хвилювали присутніх, проте зберегли всі здоровий громадський підхід і дбайливе відношення до всіх заторкнених справ. І з почуттям повної згоди та радісного погляду в майбутнє закрили нараду.

Після того учасниці наради зійшлися при скромній вечері, на яку запрошено незвичайного гостя. Це була відома в жіночому русі діячка п. Марія Біляк, що прибула до Філадельфії з Маямі, Флорида на сталий побут. На милій гутірці пройшла товариська зустріч, що стала приємним завершенням успішного дня.

ДО НАШИХ ВІДДІЛІВ

На численні запити відповідаємо, що звідомлення зі свят і зустрічей появляться в нас у такі черзі, як вони наспіли. Прохаємо не хвилюватись з приводу того, що допис не появляється зараз. Стараємось звітувати про кожен прояв діяльності Відділів. Та цих виступів є багато і тому треба подавати по черзі. Трохи терпеливості!

ПОКАЗИ НАРОДНОЇ НОШІ

Відділи СУА задумують перевести покази народної ноші, що допомагають ознайомити своїх і чужих із нашою культурою.

І так уже на 22. липня планує 26-ий Відділ СУА День Української Жінки, сполучений із виставкою народного мистецтва та показом ноші.

Рівнож 28-ий Відділ у Ньюарку задумує перевести цей показ на 18. листопада. Того дня Відділ посвячує свій прапор і показ ноші увійшов би в програму цього свята.

22 Відділ у Шикаго висунув план перевести такий показ у часі Різдва Свят. Тоді то передбачена в музею особлива імпреза-ялінка різних національних груп, а в тому й української.

СВЯТА Н. КОБРИНСЬКОЇ

На вересень підготовляється свято Наталії Кобринської у Філадельфії. Влаштує його молодечий 52-ий Відділ ім. Наталії Кобринської разом із Окружною Радою СУА. У програмі, опертій на книжці „Перший Вінок“, передбачена також інсценізація твору Н. Кобринської.

На жовтень підготовляє свято Наталії Кобринської Окружна Рада СУА в Нью Йорку.

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

На квітневих зборах 20 Відділу ім. Олени Теліги вислухали ми дуже цікаву доповідь п. Ст. Пушкар директорки кооп. „Базар“ про „українську вишивку“, в якій було стільки цікавого та мало відомого матеріалу, що про те варто хоч коротко згадати.

Традиція української вишивки сягає в нашому народі дуже давніх часів. Є сліди її в мозаїці св. Софії в одній Матері Божої. З віками вишивка ширилась в Україні щораз більше, а в добу козаччини стала необхідною частиною народнього побуту. Вишивка дістала значення не тільки декоративне, але й глибше, духове. Вона стала необхідною при всіх народніх обрядах та врочистих життєвих моментах: дівчина дарує милому вишивану сорочку, до шлюбу йде дівчина в пишній вишитій со-

рочці, при сватанні на знак згоди подають вишивані рушники, вишиваною хустиною закривають очі на смерть козакові.

Щодо характеру взорів Україна поділена на три основні смуги — від Полісся на південь через Волинь до Карпат панує в основі геометричний орнамент. Предніпрянщина має рослинні взори, а Поділля з Буковиною має стилізовану сполуку геометричного і рослинного орнаменту.

Підчас доповіді п. Пушкар показала ряд дуже цікавих вишивок на полотні та різні типи рисованих узорів.

На травневих зборах нашого Відділу ми мали змогу послухати дуже цікавих спогадів п. Лідії Дяченко про ген. Тараса Чупринку, якого знала особисто в юнацькі роки. Крім особистих спогадів п. Дяченко подала ще й цікаві біографічні дані про ген. Чупринку-Шухевича та всю родину Шухевичів, а також видвинула значення постаті ген. Чупринки для наших визвольних змагань. Цікавий та із щирим запалом поданий матеріал зробив глибоке враження на присутніх та викликав живу дискусію. Н.

НЮАРК, Н. ДЖ.

Дня 13. травня 1951. 28 Відділ СУА в Ньюарку відсвяткував у своїй домівці при Вілієм стріт День Матері. На цю імпрезу прибуло 61 членкинь. При вході всім пришпилено білу квітку. Свято відкрила вступним словом голова нюарського СУА п. А. Настюк і першою виступила співачка п. Зиновія Воробець, відспівавши соло „Аве Марія“, яке всі вислухали стоячи. Після цього виступу, пані Ст. Карпінка прочитала доповідь про День Матері, зясувавши присутнім його почини й ідею. Донечка членкині п. Гук — Дариня, віддекламувала вірш „До Мами“ і тоді виступила п. Зятюк з „Думою про Нечая“, пісню „Дивлюся на небо“ Пані Зятюк, що має закінчену віденську консерваторію і виступала у віденському радіо, з великим успіхом виступає на численних імпрезах. Вкінці, членкиня п. Василів відчитала два свої вірші, написані спеціально на День Матері. Знову ж п. А. Настюк забрала

останнє слово, підкреслюючи особливо той факт, що наш Відділ СУА в Неварку має в своїх рядах низку культурних сил, які можуть давати виступи на високому рівні. Від приявних промовила ще А. Кордубова, дякуючи в імені всіх членкинь за гарний вечір, який надовго залишиться всім у пам'яті. Вечір закінчився гостинною при каві, при якій членкині за розмовою провели час до пізна.

Олена Гординська,
секретарка.

ШИКАГО, ІЛЛ.

Заходом активного „Союзу Українок“ Відділ 22 в Шикаго-Північ влаштовано в дні 25. березня ц. р. традиційне вже Свято-Академію в честь національної героїки Ольги Басарабової.

Свято відкрила коротким, в міру видержаним вступним словом голова Відділу п-і А. Федуняк, а сумлінно опрацьований відчит на тему „О. Басараб — виховний ідеал українського жіноцтва“ виголосила відома ще в старому краю діячка п-і Уляна Целевич. Цей реферат, що його великою увагою вислухали всі приявні, був доказом, що хоч тема великій більшості приявних була дуже добре знайома, все таки при належному опрацюванні — все захоплювала і захоплюватиме увагу слухачів.

Крім згаданих точок у програму входили ще добре підібрані деклямації — зокрема „Вітчизна“ рецитована п-єю Р. Дзюбинською, „Смерть О. Басараб“ написана спеціально нашим відомим поетом Олесем Бабієм, а виголошена п. М. Пришляк та збірні деклямації „Плач Ярославни“ у виконанні групи наших пластинок. Далше мали ми нагоду почути симпатичного молодого тенора, п-а В. Мельничина, у двох піснях — „Дума про Нечая“ і „Дивлюсь я на небо“, фортепянове сольо п-і І. Чухак, а це все вбране в рямці низки українських пісень, відспіваних хорами „Сурма“ під проводом проф. М. Федорова „Із гір Карпат“, „Вперед“ і „Бурлака“ (та хору „СУМА“ під проводом проф. І. Повалячека („Засумуй трембіто“ і „Заквітчали дівчатонька“) виповнило цю добре підготовану і виконану програму. Н.

НОВІ ВИДАННЯ

Католицька Акція, місячний орган централі українців католиків апостольського ексархату зах. Канади. Едмонтон, Альберта. Рік II. Чч. 1-6.

У місячнику "Католицька Акція" появилася 1 січня жіноча сторінка, як себе скромно називає ціла велика частина часопису. Вона тісно звязана з напрямними і змістом цілості. До того ж не обмежена якимсь окремим місцем а зміст її розкинений по всьому просторі часопису.

Жіноча сторінка "Католицької Акції" має завдання організаційні й тому стрічаємо там вісті про життя і працю ЛУКЖ зах. ексархату. Є перегляд праці за 1950 р. є й точні звідомлення з праці поодиноких Відділів. Найбільше впадають в око резолюції III зїзду ЛУКЖ що дали почин до створення цієї сторінки. У вступному слові голови ЛУКЖ п. Катерини Петецької це рівнож підчеркнено. Ці резолюції поклали окремий натиск на працю над дітворою й молоддю.

Цілий ряд статей насвітлює ролю матері, поведінку молоді, ведення й освідомлення дітвори. Жінка-мати, виховниця молодого покоління повинна усвідомити собі своє важне й відповідальне завдання. Тому й цій справі віддано стільки місця.

Одначе цілість завдань жіноцтва насвітлила М. Савчикевич у своїй статті "Суспільна праця жінки", де зясовані напрямні ЛУКЖ. Тут окрім релігійно-морального усвідомлення й удосконалення членів є намічена праця для зберігання духових ціннощів українського народу в Канаді.

Це й можна спостерігати, читаючи звідомлення з місць. У зах. ексархаті Канади є 24 Відділи ЛУКЖ, що звітують про працю над рідною школою, про плекання народнього мистецтва та збірки гроша на народні цілі.

Є також невеличкий літературний відділ, що короткими нарисами ілюструє проблеми християнської совісті. Спомин Н. Дмитрук про могилу Наталі Кобринської вяже з нашим минулим, а опис праці Інституту

SPIRIT of FLAME

A COLLECTION OF THE WORKS OF

LESYA UKRAINKA

Translated by Percival Cundy
Foreword by Clarence A. Manning

Чи є ще українська хата, щоб не мала „Спирит о ф Флейм“ прекрасного перекладу вибраних творів найкращої української поетки, жінки генія, Лесі Українки?

Вже пора зробити Вашим дітям прекрасний дарунок, українську поезію й драму в англійській мові. На уродини, на різні свята, такий дарунок зробить Вашим рідним і приятелям незвичайну приємність.

Хочемо поширювати нашу культуру серед американців, то даймо їм в руки „Спирит о ф Флейм“.

Замовляти, присилаючи 5.00 дол. (з поштовою оплатою) на адресу:

Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 N. 7th St., Phila., Pa.

Катехиток у Бразилії відкриває нам зовсім новий черничий чин. Пів року жіночої сторінки — це поважний вклад в освідомлення й зорганізованя жіноцтва зах. Канади. Така праця мусить дати вислід. Це є признан-ням не тільки для тих, що ведуть жіночу сторінку, але й для тих, що їй уділили таке чільне й відповідальне місце. Працюючи над жінкою і для жінки, вони підносять рівень усього катол. населення Канади.

УВАГА!

ДІТРОЙТ І ОКОЛИЦЯ!

УВАГА!

26 ВІДДІЛ СУА В ДІТРОЙТІ

влаштує

День Української Жінки

У НЕДІЛЮ, ДНЯ 22. ЛИПНЯ 1951
В УКРАЇНСЬКОМУ КАТОЛИЦЬКОМУ ГОРОДІ
при Silver Lake і 3250 Walton Blvd., Pontiac Mich.

Город відчинений від 10 год. ранку

ПОЧАТОК ПРОГРАМИ О ГОД. 4 ПОПОЛУДНІ:

Українські гагілки у виконанні осередку СУПА під керуванням п. Березовської. Дитячі танки у виконанні шкільних дітей. Народні танки у виконанні школи п. Авраменка. Народі танки у виконанні групи п. Стельмахової. Картини з пластового життя у виконанні пластунок станиці Дітройт. "Жінка в житті українського народу", реф. п. Олена Климишин.

ВИСТАВКА НАРОДНЬОГО МИСТЕЦТВА

До танків приграватиме музика Петра Мартина
ВСТУП 25 Ц. КУХНЯ ЧИСТО УКРАЇНСЬКА

На вступні бльочки є чотири вигравки

АВТОБУСИ БУДУТЬ ЧЕКАТИ НА

Grayling о год. 10:30 і 12; на вул. Jemans і Jos. Camrau год. 11:30 і 12:30; на Commor при новій церкві год. 12 і 1

Вразі непогоди День Української Жінки відбудеться в Укр. Хаті, 2240 Grayling о год. 3 попол.

Весь дохід на влаштування одной класи

в Укр. Кат. Школі в Гемтремк

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ ПРИБУТИ!

Комітет 26 Відділу СУА.

THERE IS

A DIFFERENCE IN FUNERAL SERVICE

Established 1920

NASEVICH FUNERAL HOME

MRS. MICHAEL F. NASEVICH
MICHAEL E. NASEVICH

SURPASSING SERVICE

Air Conditioned for your comfort

No deserving Poor Refused

N. E. COR. FRANKLIN & BROWN STS.

PHILADELPHIA 23, PA.

Багатий вибір узорів знайдете у крамниці кооп.

БАЗАР

822 NORTH FRANKLIN STREET

Philadelphia 23, Pa.

- Альбом Олени Пчілки, 10 таблиць у двох красках \$1.50
- Буковинські взори О. Миколайського 10 таблиць у різних красках 1.50
- Українська вишивка К. Рогозинського 25 таблиць у різних красках 1.50
- Українські вишивки, зібрав Ст. Крук 10 таблиць у дво красках 1.25
- Українські орнаменти В. Січинського, 8 таблиць у двох красках50

Phone ST 4-2056

М. ГОЛОВАТИЙ

ОДИНОКИЙ УКРАЇНСЬКИЙ СКЛЕП,

де можна оглянути товар найкращих фірм меблі до спальні • їдальні й кухні • машини до прання газові й електричні печі • Г. Е. холодильні (рефрижератор) і інші річи до окраси Вашого дому
ЦІНИ ПРИСТУПНІ І НА ДОВГІ СПЛАТИ

M. HOLOWATY

329 West Girard Avenue

Philadelphia 23, Pa.

ДИТЯЧИЙ САДОК
Комітету "Мати й Дитина"

1835 N. 7th St.

Philadelphia, Pa.

Приймає на літні місяці під опіку й шкільні діти працюючих батьків
ФАХОВА ОПІКА
ДОБІРНИЙ ХАРЧ

Збірка новель

Докії Гуменної

КУРКУЛЬСЬКА ВІЛІЯ

Накладом В-ва "Нові Дні"

Ціна 40 ц.

можна замовити
в Централі СУА

866 N. 7th St.

Philadelphia 23, Pa.

Phone: POplar 5-5190

EMIL KULCHYUKY

2231 Fairmount Ave.

Philadelphia 30, Pa.

полагоджує продаж домів і нотаріяльні справи посилки грошей Грошові перекази Міняє платничі чеки

КОЖНА КАРНА ЧЛЕНКА СУА ВПЛАЧУЄ СВІЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК ДО НАРОДНОГО ФОНДУ! — КОЖЕН ВІДДІЛ СУА МАЄ БУТИ ЧЛЕНОМ УКРАЇНСЬКОГО КОНГРЕСОВОГО КОМІТЕТУ (УКК) І ЗЛУЧЕНОГО УКРАЇНСЬКОГО АМЕРИКАНСЬКОГО ДОПОМОГОВОГО КОМІТЕТУ (ЗУАДК)!!!